

[Forsvarsministeren.]

gav os et socialdemokratisk Ministerium; man kunde ikke forlange, at Venstre skulde skifte Overbevisning, fordi en Valgdag gav et andet Resultat end tidligere. Deri har det ærede Medlem fuldkommen Ret. Det er givet, at Socialdemokrater ikke lader deres Overbevisning bestemme af en Valgdag, og det gør Venstre og Konservative selvfølgelig heller ikke. Men det, jeg sagde om Respekten for Valgdagen, var dette, at forud for Valgdagen, førend et Flertal i det danske Folk havde udtalt klart og tydeligt, hvad det ønskede i militær Henseende, kunde der muligvis have været Tale om et Samarbejde mellem Venstre og Socialdemokrater paa et Grundlag, der var anderledes end Grundlaget i Dag. I Dag er vi bundne af Valgdagen, idet vi har Respekt for Valgdagen, det har Venstre ikke. Venstre har ønsket Samarbejde med Højre. Glem ikke, naar det ærede Medlem kommer i Dag og tilbyder os Samarbejde, at vi har lige fra 1922 og til i Dag haft det Spørgsmaal fremme. Det er første Gang, Venstre tilbyder os Samarbejde, men de vil bestemme Grundlaget; de er altsaa endnu ikke naaet tilstrækkelig langt. De siger: Maa vi bede om et andet Grundlag, saa er vi villige. Hidtil har Venstre kun ønsket Samarbejde med Højre, men da det brast, ganske uhjælpeligt gik i Stykker, siger Venstre: Vi er parate til Samarbejde, hvis I er saa elskværdige at lade os vise et Grundlag, paa hvilket vi kan forhandle. Det er meget elskværdigt af Venstre, og jeg er det ogsaa taknemmelig derfor, men vi maa ikke glemme, at Forholdet er dette, at Venstres Politik fra 1909 har arbejdet ustandseligt gennem Forlig med de Konservative. Ordningen af 1909 var et Udslag af et saadant Forlig. Da vi kom til 1914, viste det sig, at det, vi i 1909 havde vedtaget at vi skulde have, havde vi ikke. Jeg erindrer endnu, hvorledes det saa ud, da Verdenskrigen udbrød, og da vi ikke kunde mobilisere, fordi vi ikke havde Uniformer, og ikke kunde skyde, fordi vi ikke havde Ammunition. Det var den Maade, hvorpaa Venstre den Gang gennemførte sin Ordning. I 1922 kom der et nyt Forlig med de Konservative. Nu i 1929, efter 7 Aars Forløb, har vi ikke saa meget som en Brøkdæl af, hvad vi skulde have. Det er Venstres Udvikling, og det er Venstres Erfaringer under Samarbejdet med de Konservative. Men det, de er naaet til, er, at vi bruger 43½ Mill. Kr. aarlig til noget, som Venstre og de Konservative i Fællesskab

erklærer for ubrugeligt. Det er det, vi har i Dag.

Det ærede Medlem Hr. Parkov sagde til mig og andre, at han synes, vi misbrugte en Udtalelse af J. C. Christensen fra 1899, hvori han sagde, at Danmark kunde ikke forsvare sin Neutralitet, blot konstatere den. Hvis jeg eller andre vilde prøve paa at stikke J. C. Christensen i Skoene, at han mente det samme i Dag, vilde det være et Misbrug af hans Udtalelse, for han har klart vist, at han ikke mener det samme. Men vi har da Lov til at huske dette, efter at de andre har glemte det. I 1899, da J. C. Christensen kom med den ofte citerede Udtalelse, stod Socialdemokraterne Arm i Arm med J. C. Christensen og hans Parti om at vælte Højre, og vi tiljublede ham, da han kom med de Udtalelser, som i Dag er vore. Det var vore i 1899 og er det fremdeles i Dag. Vi er enige i den Udtalelse. Der er endnu nogle Venstremænd tilbage, der kan erindre, hvilke skarpe Ord der lød i 1894, da det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og hans moderate Fløj indledede det Samarbejde med Højre, der nu er blevet Skik og Sædvane. Det vil erindres, hvilke skarpe Ord der blev brugt af Socialdemokratiet og den Del af Venstre, der ikke havde forelsket sig i Højre endnu. Da kom J. C. Christensen med den Udtalelse, som vi gav Bifald, og som vi vedstaar i Dag. Det har vi Lov til at minde om, for den Gang stod vi Side om Side med Venstre. Saa kom Ændringen. Saa kom Venstre til Styret, og saa havde det den Fejl, at det tabte sin Tro paa det, som det var kommet til Styret paa: Kampen mod Højre og Militærspørgsmaalet, og saa tabte J. C. Christensen sin Tro. Det er slemt for ham, os har det ikke generet saa farlig meget, vi har klaret os ogsaa uden ham som den, vi kunde give Tilslutning. Men det, at man, naar man er Opposition, fører een Politik, og naar man kommer til Styret en anden, har Venstre saa stor Øvelse i, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen nu mener at kunne stille det samme Krav til os. Han kommer og siger: Maa vi bede om et nyt Grundlag, maa vi bede om at faa et andet Grundlag at forhandle paa end det, I gik til Valg paa, det, I erklærede at ville sætte Kraft ind paa at gennemføre, maa vi bede om et andet Grundlag for Forhandling.

Jeg skal kortelig minde om Venstres videre Udvikling. Det vil erindres, at ikke bare tabte man sin Tro i Begyndelsen af Aarhundredet, men 1908 optog man de